

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (siódma izba)

z dnia 2 czerwca 2022 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych –
Doręczanie dokumentów sądowych i pozasądowych – Rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 –
Artykuł 5 – Tłumaczenie dokumentu – Pokrycie przez wnioskodawcę kosztów tłumaczenia –
Pojęcie „wnioskodawcy” – Doręczenie, z inicjatywy sądu rozpoznającego sprawę, dokumentów
sądowych interwenientom w postępowaniu

W sprawie C-196/21

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie
prejudycjalnym, złożony przez Tribunalul Ilfov (sąd okręgowy w Ilfov, Rumunia) postanowieniem
z dnia 4 lutego 2021 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 26 marca 2021 r., w postępowaniu:

SR

przeciwko

EW

przy udziale:

FB,

CX,

IK,

TRYBUNAŁ (siódma izba),

w składzie: J. Passer, prezes izby, N. Wahl i M.L. Arastey Sahún (sprawozdawczyni), sędziowie,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

* Język postępowania: rumuński.

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

- w imieniu EW – S. Dumitrescu, avocată,
- w imieniu rządu rumuńskiego – E. Gane, L.-E. Bațagoi i A. Wellman, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu francuskiego – A.-L. Desjonquères i N. Vincent, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu węgierskiego – Z. Biró-Tóth i M.Z. Fehér, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej – A. Biolan i S. Noë, w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczącego doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych („doręczanie dokumentów”) oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 (Dz.U. 2007, L 324, s. 79).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy SR a EW w przedmiocie rozwiązania małżeństwa za obopólną zgodą oraz przyznania i wykonywania odpowiedzialności rodzicielskiej względem ich małoletniego dziecka.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Zgodnie z motywami 2–4 rozporządzenia nr 1393/2007:
 - „(2) Prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego wymaga poprawy i przyspieszenia przepływu między państwami członkowskimi dokumentów sądowych i pozasądowych dotyczących spraw cywilnych lub handlowych w ramach procedury doręczania tych dokumentów.
 - (3) W akcie z dnia 26 maja 1997 r. Rada przedstawiła konwencję w sprawie doręczania w państwach członkowskich Unii Europejskiej dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych i zaleciła, by państwa członkowskie przyjęły ją zgodnie ze swoimi przepisami konstytucyjnymi. Konwencja ta nie weszła w życie. Należy jednak nadal mieć na uwadze wyniki negocjacji w sprawie jej zawarcia.

(4) W dniu 29 maja 2000 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1348/2000 w sprawie doręczania w państwach członkowskich sądowych i pozasądowych dokumentów w sprawach cywilnych i handlowych [Dz.U. 2000, L 160, s. 37]. Główna treść tego rozporządzenia opiera się na postanowieniach konwencji”.

4 Artykuł 2 tego rozporządzenia stanowi:

„1. Każde państwo członkowskie wyznacza urzędników państwowych, organy lub inne osoby, zwane dalej »jednostkami przekazującymi«, właściwe do przekazywania dokumentów sądowych lub pozasądowych, które mają zostać doręczone w innym państwie członkowskim.

2. Każde państwo członkowskie wyznacza urzędników państwowych, organy lub inne osoby, zwane dalej »jednostkami przyjmującymi«, właściwe do przyjmowania dokumentów sądowych lub pozasądowych pochodzących z innego państwa członkowskiego.

[...]”.

5 Zgodnie z art. 5 tego rozporządzenia:

„1. Jednostka przekazująca, której wnioskodawca oddaje dokument do przekazania, poucza wnioskodawcę, że adresat może odmówić przyjęcia dokumentu, jeżeli nie został on sporządzony w jednym z języków, o których mowa w art. 8.

2. Wszelkie koszty związane z tłumaczeniem dokumentu poniesione przed jego przekazaniem pokrywa wnioskodawca, bez uszczerbku dla ewentualnej późniejszej decyzji sądu lub właściwego organu w sprawie obciążenia kosztami”.

6 Artykuł 8 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi:

„Jednostka przyjmująca informuje adresata na standardowym formularzu, zawartym w załączniku II o możliwości odmowy przyjęcia doręczanego dokumentu w momencie doręczenia lub poprzez zwrócenie go w ciągu tygodnia do jednostki przyjmującej, jeżeli nie został on sporządzony w jednym z języków określonych poniżej ani nie dołączono do niego tłumaczenia na jeden z następujących języków:

a) język, który adresat rozumie; lub

b) język urzędowy państwa członkowskiego, do którego adresowane są dokumenty, lub jeżeli w tym państwie członkowskim jest kilka języków urzędowych – język urzędowy lub jeden z języków urzędowych miejsca, w którym ma nastąpić doręczenie”.

Prawo rumuńskie

7 Artykuł 61 Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (ustawy nr 134/2010 – kodeks postępowania cywilnego) z dnia 1 lipca 2010 r. (*Monitorul Oficial al României*, część I, nr 247 z dnia 10 kwietnia 2015 r.) stanowi:

„1. W postępowaniu toczącym się między stronami pierwotnymi może wziąć udział każda osoba mająca w tym interes.

[...]

3. Interwencja jest uboczna, gdy jej celem jest wyłącznie poparcie stanowiska jednej ze stron”.

8 Artykuł 64 tej ustawy przewiduje:

„1. Sąd przekazuje stronom wnioski o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta oraz odpisy załączonych do niego dokumentów.

2. Po wysłuchaniu interwenienta i stron sąd orzeka co do zasady w przedmiocie dopuszczalności interwencji, wydając postanowienie z uzasadnieniem.

[...]”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

9 SR i EW są odpowiednio matką i ojcem małoletniego dziecka.

10 W dniu, który nie został wskazany w postanowieniu odsyłającym, SR i EW wnieśli, każde z osobna, do Judecătoria Buftea (sądu pierwszej instancji w Buftei, Rumunia) powództwo o rozwiązanie małżeństwa, jak również o przyznanie odpowiedzialności rodzicielskiej względem ich dziecka oraz o określenie sposobów jej wykonywania.

11 Wyrokiem z dnia 4 lipca 2016 r. sąd ten orzekł rozwiązanie małżeństwa SR i EW za obopólną zgodą. Ustalił on również miejsce zamieszkania dziecka w miejscu zamieszkania matki i orzekł, że władza rodzicielska będzie wykonywana wspólnie przez oboje rodziców, zapewniając zachowanie więzi osobistych pomiędzy ojcem a dzieckiem zgodnie z programem kontaktów. Ponadto sąd ów zasądził od EW świadczenie alimentacyjne na rzecz dziecka.

12 EW i SR wnieśli, każde z osobna, apelację od tego wyroku do sądu odsyłającego, Tribunalul Ilfov (sądu okręgowego w Ilfov, Rumunia).

13 EW wnosi, tytułem żądania głównego, o uchylenie wspomnianego wyroku ze względu na brak właściwości sądu oraz, tytułem żądania ewentualnego, o częściową jego zmianę, jeśli chodzi o miejsce pobytu dziecka i o płacenie świadczenia alimentacyjnego na jego rzecz.

14 SR wnosi o wyłączne wykonywanie władzy rodzicielskiej, zniesienie programu kontaktów ustanowionego na rzecz EW, zmianę wysokości ustalonego świadczenia alimentacyjnego obciążającego EW, a także o ponowny podział kosztów postępowania.

15 W dniu 5 lipca 2018 r. FB, CX i IK, którzy są dla dziecka odpowiednio bratem, siostrą i dziadkiem ze strony ojca, wnieśli o dopuszczenie ich do sprawy w charakterze interwenientów popierających żądania EW. Owi interwenienci są zamieszkali we Francji.

16 Postanowieniem z dnia 15 września 2020 r. sąd odsyłający postanowił, aby orzec w przedmiocie dopuszczalności tych wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta, że SR i EW są zobowiązani do zapewnienia tłumaczenia na język francuski wezwań wydanych przez ten sąd w celu doręczenia ich FB, CX i IK, zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 1393/2007.

- 17 SR i EW odmówili wpłacenia zaliczki na pokrycie kosztów związanych z tłumaczeniem tych dokumentów na język francuski, uważając, że koszty te powinien pokryć sąd odsyłający. Strony te podnoszą, że do celów stosowania art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 1393/2007 sąd odsyłający należy uznać za „wnioskodawcę”.
- 18 W tym względzie sąd odsyłający wskazuje, że pojęcie „wnioskodawcy” w rozumieniu art. 5 rozporządzenia nr 1393/2007 nie może odnosić się do sądu. Sąd może bowiem działać wyłącznie jako jednostka przekazująca w rozumieniu art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia lub jako jednostka przyjmująca w rozumieniu jego art. 2 ust. 2. W niniejszym przypadku sąd odsyłający uważa, że działałby jako jednostka przekazująca właściwa do przekazywania przedmiotowych dokumentów sądowych, które mają zostać doręczone w innym państwie członkowskim, mianowicie we Francji.
- 19 Z art. 5 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia wynika, że pojęcie „wnioskodawcy”, podobnie jak pojęcie „adresata”, są w sposób oczywisty wyłączone z odpowiednich zakresów stosowania pojęć „jednostki przekazującej” i „jednostki przyjmującej”. Ponieważ sąd odsyłający jest w postępowaniu głównym jednostką przekazującą, zatem nie można go uznać za wnioskodawcę.
- 20 Zdaniem tego sądu wnioskodawcą w rozumieniu rozporządzenia nr 1393/2007 jest osoba, która złożyła wniosek i która ma interes w tym, aby doręczenie zostało dokonane zgodnie z tym rozporządzeniem, tak aby postępowanie sądowe mogło się zakończyć. W niniejszym przypadku według sądu odsyłającego są to SR i EW, ponieważ każda z tych stron wniosła apelację do sądu odsyłającego, a zatem ma co do zasady interes w tym, aby postępowanie odwoławcze mogło się zakończyć.
- 21 W tej sytuacji Tribunalul Ilfov (sąd okręgowy w Ilfov) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy w przypadku gdy sąd orzeka o wezwaniu interwenientów w postępowaniu cywilnym i nakazuje to wezwanie, »wnioskodawcą« w rozumieniu art. 5 [rozporządzenia nr 1393/2007] jest sąd państwa członkowskiego, który orzeka o wezwaniu interwenientów, czy też strona sporu w postępowaniu zawisłym przed tym sądem?”

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

W przedmiocie dopuszczalności

- 22 Rząd rumuński uważa, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest niedopuszczalny, ponieważ opis stanu faktycznego dokonany przez sąd odsyłający nie pozwala na ustalenie, czy kwestia konieczności przetłumaczenia dokumentu procesowego, a w konsekwencji kwestia pokrycia związanych z tym kosztów, pojawia się rzeczywiście w postępowaniu głównym.
- 23 Dokładniej rzecz ujmując, zdaniem rządu rumuńskiego sąd odsyłający nie wskazał, czy doręczenie wezwań interwenientom miało już miejsce i czy odmówili oni ich przyjęcia ze względu na to, że nie były one sporządzane w języku, który rozumieją lub powinni rozumieć. Jeśli zaś tak nie jest, pytanie przedstawione przez sąd odsyłający jest hipotetyczne i w konsekwencji niedopuszczalne.
- 24 Rząd ten zauważa, że Trybunał miał już okazję wyjaśnić, iż zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 1393/2007 zadaniem jednostki przekazującej jest pouczenie wnioskodawcy o tym, że adresat może odmówić przyjęcia dokumentu, jeżeli dokument ów nie został sporządzony w jednym

z języków, o których mowa w art. 8 owego rozporządzenia. Niemniej jednak, zgodnie z wyrokiem z dnia 16 września 2015 r., *Alpha Bank Cyprus* (C-519/13, EU:C:2015:603, pkt 35), to wnioskodawca musi podjąć decyzję, czy w przypadku rozpatrywanego dokumentu należy zlecić tłumaczenie, którego koszty musi on skądinąd ponieść zgodnie z art. 5 ust. 2 tego rozporządzenia.

- 25 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału pytania dotyczące wykładni prawa Unii, z którymi zwrócił się sąd krajowy na gruncie stanu prawnego i faktycznego, za którego ustalenie jest on odpowiedzialny, przy czym prawidłowość tych ustaleń nie podlega ocenie Trybunału, korzystają z domniemania, iż mają one znaczenie dla sprawy. Odrzucenie przez Trybunał wniosku sądu krajowego jest możliwe tylko wtedy, gdy jest oczywiste, że wykładnia prawa Unii, o którą wnioskowano, nie ma żadnego związku ze stanem faktycznym lub przedmiotem sporu przed sądem krajowym, gdy problem jest natury hipotetycznej bądź gdy Trybunał nie dysponuje elementami stanu faktycznego albo prawnego, które są konieczne do udzielenia użytecznej odpowiedzi na pytania, które zostały mu przedstawione (wyrok z dnia 21 grudnia 2021 r., *Euro Box Promotion i in.*, C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 i C-840/19, EU:C:2021:1034, pkt 139 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 26 Ponadto zgodnie z duchem współpracy charakteryzującym stosunki pomiędzy sądami krajowymi i Trybunałem w ramach procedury postępowania prejudycjalnego brak pewnych uprzednich ustaleń sądu odsyłającego nie prowadzi koniecznie do niedopuszczalności wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, jeśli pomimo tych braków Trybunał uzna, że w świetle okoliczności wynikających z akt sprawy jest w stanie udzielić użytecznej odpowiedzi sądowi odsyłającemu (wyrok z dnia 2 kwietnia 2020 r., *Reliantco Investments i Reliantco Investments Limassol Sucursala București*, C-500/18, EU:C:2020:264, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 27 W niniejszym przypadku należy stwierdzić, że Trybunał dysponuje informacjami wystarczającymi do udzielenia pomocnej dla sądu krajowego odpowiedzi. Należy bowiem zauważyć, że z uwag na piśmie przedstawionych Trybunałowi przez EW wynika, iż w 2019 r. sąd odsyłający doręczył już interwenientom dokumenty procesowe, których owi interwenienci, zgodnie z rozporządzeniem nr 1393/2007, odmówili przyjęcia ze względu na to, że dokumenty te zostały sporządzone w języku rumuńskim. Nie znając tego języka, wystąpili oni o otrzymanie wspomnianych dokumentów procesowych przetłumaczonych na język francuski.
- 28 Powyższe okoliczności faktyczne przedstawione przez EW pozwalają zatem uzupełnić w niezbędnym zakresie stan faktyczny przedstawiony przez sąd odsyłający i tym samym potwierdzają domniemanie związku ze sprawą, z którego korzysta przedstawione pytanie, wykluczając możliwość uznania go za hipotetyczne.
- 29 W tych okolicznościach wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest dopuszczalny.

Co do istoty

- 30 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 1393/2007 należy interpretować w ten sposób, że sąd nakazujący przekazanie dokumentów sądowych osobom trzecim, które wniosły o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta, należy uznać za „wnioskodawcę” w rozumieniu owego przepisu.

- 31 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z tym przepisem wszelkie koszty związane z tłumaczeniem dokumentu poniesione przed jego przekazaniem pokrywa wnioskodawca, bez uszczerbku dla ewentualnej późniejszej decyzji sądu lub właściwego organu w sprawie obciążenia kosztami.
- 32 W tym względzie należy stwierdzić, że rozporządzenie nr 1393/2007 nie zawiera żadnej definicji pojęcia „wnioskodawcy”.
- 33 W braku takiej definicji art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 1393/2007 należy interpretować w świetle jego kontekstu oraz celów realizowanych przez rozporządzenie nr 1393/2007 (zob. podobnie wyrok z dnia 16 września 2015 r., *Alpha Bank Cyprus*, C-519/13, EU:C:2015:603, pkt 28; a także analogicznie, w odniesieniu do rozporządzenia nr 1348/2000, wyrok z dnia 8 maja 2008 r., *Weiss und Partner*, C-14/07, EU:C:2008:264, pkt 45). Geneza przepisu prawa Unii może również zawierać elementy istotne dla jego wykładni (wyrok z dnia 10 grudnia 2018 r., *Wightman i in.*, C-621/18, EU:C:2018:999, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 34 Co się tyczy w pierwszej kolejności wykładni kontekstowej i historycznej art. 5 ust. 2 tego rozporządzenia, należy stwierdzić, że samo brzmienie tego przepisu dokonuje rozróżnienia między wnioskodawcą, który pokrywa ewentualne koszty tłumaczenia przed przekazaniem dokumentu, a sądem lub właściwym organem rozpoznającym sprawę w państwie członkowskim, z którego pochodzi dokument, który może wydać ewentualną późniejszą decyzję w sprawie obciążenia kosztami.
- 35 To rozróżnienie między wnioskodawcą a sądem krajowym rozpoznającym sprawę wynika również z orzecznictwa Trybunału dotyczącego rozporządzenia nr 1393/2007, a w szczególności z wyroku z dnia 16 września 2015 r., *Alpha Bank Cyprus* (C-519/13, EU:C:2015:603, pkt 41–43), w którym Trybunał podkreślił, po pierwsze, że do sądu rozpoznającego sprawę w państwie członkowskim, z którego pochodzi dokument, należy rozstrzygnięcie kwestii o istotnym charakterze, jeżeli są one źródłem sporu między wnioskodawcą a adresatem, a po drugie, że sąd ten powinien czuwać nad tym, by odpowiednie prawa zainteresowanych stron, mianowicie wnioskodawcy i adresata, były chronione w sposób zrównoważony.
- 36 Podobne rozróżnienie wynika z postanowienia z dnia 28 kwietnia 2016 r., *Alta Realitat* (C-384/14, EU:C:2016:316, pkt 75), w którym Trybunał rozważał możliwość, że przed wszczęciem postępowania w sprawie doręczenia dokumentu sąd rozpoznający sprawę będzie musiał dokonać pierwszej prowizorycznej oceny umiejętności językowych adresata w celu ustalenia, w porozumieniu z wnioskodawcą, czy konieczne jest tłumaczenie dokumentu.
- 37 Należy również zauważyć, że art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 1393/2007 dokonuje rozróżnienia równoważnego z tym, o którym mowa w pkt 34 niniejszego wyroku, gdy stanowi, że jednostka przekazująca, której wnioskodawca oddaje dokument do przekazania, poucza wnioskodawcę, iż adresat może odmówić przyjęcia dokumentu, jeżeli nie został on sporządzony w jednym z języków, o których mowa w art. 8. Jednostkami przekazującymi są bowiem, zgodnie z art. 2 ust. 1 owego rozporządzenia, urzędnicy państwowi, organy lub inne osoby właściwe do przekazywania dokumentów sądowych lub pozasądowych, które mają zostać doręczone w innym państwie członkowskim. Z postanowienia odsyłającego wynika, że w niniejszym przypadku sąd odsyłający działa jako jednostka przekazująca.

- 38 Ponadto z motywu 4 rozporządzenia nr 1393/2007 wynika, że główna część uchylonego nim rozporządzenia nr 1348/2000 opierała się na postanowieniach powstałej na bazie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej Konwencji dotyczącej doręczania w państwach członkowskich Unii Europejskiej dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych, przyjętej aktem Rady Unii Europejskiej z dnia 26 maja 1997 r. (Dz.U. 1997, C 261, s. 1).
- 39 Sprawozdanie wyjaśniające do tej konwencji (Dz.U. 1997, C 261, s. 26), które ma znaczenie dla wykładni rozporządzenia nr 1393/2007 (zob. podobnie wyrok z dnia 11 listopada 2015 r., Tecom Mican i Arias Domínguez, C-223/14, EU:C:2015:744, pkt 40; a także analogicznie, w odniesieniu do rozporządzenia nr 1348/2000, wyrok z dnia 8 maja 2008 r., Weiss und Partner, C-14/07, EU:C:2008:264, pkt 53), potwierdza wykładnię art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 1393/2007, zgodnie z którą sąd rozpoznający sprawę nie może pokrywać kosztów tłumaczenia dokumentu.
- 40 Komentarz do art. 5 ust. 2 wspomnianej konwencji, którego brzmienie jest w istocie identyczne z brzmieniem art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 1393/2007, zawarty we wspomnianym sprawozdaniu wyjaśniającym, uściśla bowiem, że „termin »wnioskodawca« oznacza w każdym przypadku stronę zainteresowaną przekazaniem dokumentu. W konsekwencji nie może chodzić o sąd”.
- 41 W tych okolicznościach z wykładni kontekstowej i historycznej art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 1393/2007 wynika, że gdy sąd nakazuje przekazanie dokumentów sądowych osobom trzecim, które wnoszą o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta, sąd ten nie może zostać uznany za „wnioskodawcę” w rozumieniu tego przepisu dla celów pokrycia ewentualnych kosztów tłumaczenia poprzedzających przekazanie tych dokumentów.
- 42 W drugiej kolejności stwierdzenie to znajduje potwierdzenie w wykładni teleologicznej rozporządzenia nr 1393/2007.
- 43 Trybunał miał już bowiem okazję wyjaśnić w odniesieniu do celów rozporządzenia nr 1393/2007, że rozporządzenie to zmierza do ustanowienia, jak wynika z motywu 2 tego rozporządzenia, mechanizmu doręczania wewnątrz Unii dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych w perspektywie prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Tym samym w celu poprawy skuteczności i szybkości postępowań sądowych oraz w celu zapewnienia prawidłowego zarządzania wymiarem sprawiedliwości wspomniane rozporządzenie ustanawia zasadę bezpośredniego przekazywania dokumentów sądowych i pozasądowych między państwami członkowskimi, co skutkuje uproszczeniem i przyspieszeniem postępowań (wyrok z dnia 16 września 2015 r., Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, pkt 29, 30 i przytoczone tam orzecznictwo; postanowienie z dnia 28 kwietnia 2016 r., Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316, pkt 47, 48).
- 44 Niemniej jednak Trybunał orzekł również, że rozporządzenie nr 1393/2007 należy interpretować w taki sposób, aby w każdym konkretnym przypadku zagwarantowana była właściwa równowaga między interesami wnioskodawcy i adresata dokumentu poprzez pogodzenie celów polegających na skuteczności i szybkości przekazywania dokumentów procesowych z wymogiem zapewnienia odpowiedniej ochrony prawa do obrony adresata tych dokumentów (wyrok z dnia 16 września 2015 r., Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo; a także postanowienie z dnia 28 kwietnia 2016 r., Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316, pkt 51).
- 45 Ponadto Trybunał wskazał, że choć z jednej strony dla umożliwienia adresatowi dokumentu rzeczywistego skorzystania z prawa do obrony istotne jest, aby dany dokument został sporządzony w zrozumiałym dla niego języku, to jednak z drugiej strony wnioskodawca nie powinien ponosić

negatywnych konsekwencji odmowy przyjęcia nieprzetłumaczonego dokumentu mającej charakter wyłącznie opóźniający i w sposób oczywisty stanowiącej nadużycie, jeżeli zostanie wykazane, że jego adresat rozumie język, w którym dokument ten został sporządzony. W związku z tym do sądu, przed którym toczy się postępowanie w państwie członkowskim, z którego pochodzi dokument, należy obowiązek jak najlepszej ochrony interesów każdej ze stron, w szczególności poprzez zbadanie wszystkich okoliczności faktycznych i przekonujących dowodów wykazujących rzeczywiście umiejętności językowe adresata (zob. podobnie postanowienie z dnia 28 kwietnia 2016 r., *Alta Realitat*, C-384/14, EU:C:2016:316, pkt 78, 79).

- 46 Natomiast wykładnia, zgodnie z którą sąd rozpoznający sprawę w państwie członkowskim, z którego pochodzi dokument, należy uznać za wnioskodawcę w rozumieniu art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 1393/2007, byłaby sprzeczna z ciążącym na tym sądzie obowiązkiem zapewnienia właściwej równowagi między interesami wnioskodawcy a interesami adresata dokumentu. Poszanowanie takiego obowiązku oznacza bowiem nieuchronnie, że organ, na którym on spoczywa, zajmuje bezstronne stanowisko w stosunku do interesów wnioskodawcy i interesów adresata. Wynika z tego, że organ ten nie może być tożsamy z jednym z tych zainteresowanych podmiotów, a mianowicie z wnioskodawcą.
- 47 W świetle całości powyższych rozważań na przedstawione pytanie trzeba odpowiedzieć, iż art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 1393/2007 należy interpretować w ten sposób, że jeżeli sąd nakazuje przekazanie dokumentów sądowych osobom trzecim, które wniosły o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta, sądu tego nie można uznać za „wnioskodawcę” w rozumieniu owego przepisu.

W przedmiocie kosztów

- 48 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu a, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (siódma izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczącego doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych („doręczanie dokumentów”) oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 należy interpretować w ten sposób, że jeżeli sąd nakazuje przekazanie dokumentów sądowych osobom trzecim, które wniosły o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta, sądu tego nie można uznać za „wnioskodawcę” w rozumieniu owego przepisu.

Podpisy